

Φως του σώματος είναι ο οφθαλμός

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom \(†\)](#)

Εις το όνομα του πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

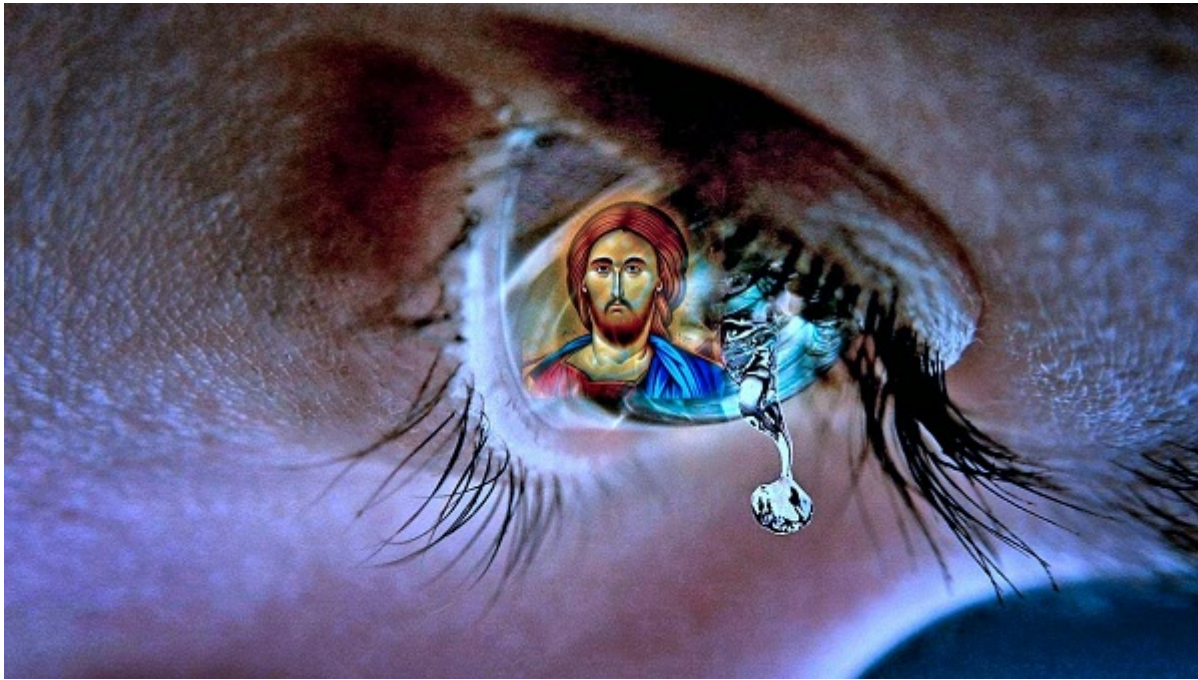
Συναντάμε τον κόσμο, τον γνωρίζουμε μέσα από τις αισθήσεις μας· και με τις αισθήσεις δεν έχουμε μόνο επίγνωση του κόσμου, αλλά υπάρχουμε κιόλας σ' αυτόν. Όλες οι αισθήσεις μας φέρνουν σε επαφή με τον κόσμο των πραγμάτων γύρω μας, αλλά επίσης μας δημιουργούν άμεσα συναισθήματα και εντυπώσεις που κάποιες φορές μας αλλοιώνουν πολύ βαθιά.

Η όραση μας, για την οποία μιλά ο Κύριος στο Ευαγγέλιο Του, είναι ο μόνος δρόμος από τον οποίο μπορούμε να έχουμε επίγνωση του κόσμου με ηρεμία, με πλήρη κατάπαυση όλων των δυνάμεων του ανθρώπου, αλλά επίσης υπό την προϋπόθεση, όπως ο Κύριος το θέτει, ο οφθαλμός μας να είναι απλός, να είναι φως, που θα επιτρέπει να εισέρχεται στην συνείδηση μας μόνο το φως.

Ένας από τους σύγχρονους Άγγλους συγγραφείς μας δίνει δύο εικόνες που πιστεύω θα μας επιτρέψουν να κατανοήσουμε κάτι από αυτό το κείμενο του Ευαγγελίου·

στο μυθιστόρημα του “All Hallows’ Eves”, ο Τσάρλς Οίλιαμς μας παρουσιάζει μια νέα γυναίκα που πεθαίνει σ’ ένα ατύχημα, και της οποίας η ψυχή σταδιακά βρίσκει τον δρόμο προς έναν νέο κόσμο.

Βρίσκει τον εαυτό της να στέκεται στις όχθες του Τάμεση· κοιτά τα νερά, και ξαφνικά βλέπει τα νερά, όπως δεν τα είχε δει ποτέ στο παρελθόν, όταν η ψυχή της ήταν ένα με το σώμα· τότε ένοιωθε μιάν αποστροφή για αυτά τα μαύρα, βρώμικα, γλοιώδη νερά, γιατί στην φαντασία της συνδέονταν άμεσα με τις αισθήσεις και τις εντυπώσεις.

Αλλά τώρα η ψυχή της είναι ελεύθερη από το σώμα, και κοιτάζει τα νερά του Τάμεση ελεύθερα, όπως είναι, σαν ένα γεγονός· βλέπει τα νερά σαν αυτό που θα έπρεπε να είναι, τα νερά ενός ποταμού, που διασχίζει μια μεγάλη πόλη, μαζεύοντας όλη την βρωμιά της και παρασύροντάς την μακριά. Κι επειδή δεν νοιώθει πιά την φυσική αποστροφή του σώματος που είχε πριν, ούτε της φαντασίας, η ψυχή της, μέσα από την αδιαφάνεια αυτών των νερών, μπορεί να δει σε αυτά ένα νέο, ακόμα πιο καινούργιο βάθος· πιο βαθιά απ’ αυτήν την επιφανειακή πυκνότητα, ανακαλύπτει ένα στρώμα καθαρότερου νερού, μια ημιδιαφάνεια, και πιο βαθιά – ένα διάφανο στρώμα και στον πυρήνα αυτών των νερών που διασχίζουν την μεγάλη πόλη- κι αυτή η πόλη καλείται να ονομαστεί μια μέρα η π ο λ η του Θεού – βλέπει ένα ρεύμα από απίστευτα λαμπερά νερά· το νερό της αιώνιας ζωής, το αρχέγονο νερό της δημιουργίας, το νερό για το οποίο μίλησε ο Χριστός στην Σαμαρείτιδα. Επειδή ήταν ελεύθερη από κάθε προσωπική απέχθεια και αντίδραση, η νεκρή γυναίκα μπόρεσε να δει μέσα από το επιφανειακό σκοτάδι, τα αυξανόμενα στρώματα φωτός.

Επειδή εμπλεκόμαστε συνεχώς σε καταστάσεις που έχουν σαν κέντρο τον εαυτό μας, καταφέρνουμε να βλέπουμε μέσα από επίπεδα φωτός, ένα σκοτάδι, το οποίο κάποιες φορές δημιουργούμε ή φανταζόμαστε· επειδή το βλέμμα μας είναι σκοτεινό, βλέπουμε σκοτάδι και είμαστε ανίκανοι να δούμε το βάθος, την διαύγεια και την λάμψη.

Μιάν άλλη εικόνα που βρίσκουμε στο ίδιο βιβλίο είναι ακόμα πιο τραγική. Αυτή η νέα γυναίκα βλέπει τον εαυτό της να βρίσκεται σε μια από τις μεγάλες γέφυρες· ξέρει ότι αυτή η γέφυρα δεν μπορεί να είναι άδεια, ότι άνθρωποι περπατούν, λεωφορεία τρέχουν, υπάρχει ζωή τριγύρω, κι όμως δεν βλέπει και δεν αντιλαμβάνεται τίποτα, επειδή έχει χωριστεί από το σώμα της. Μπορεί τώρα να δει μόνο εκείνα τα πράγματα, κι εκείνους τους ανθρώπους με τους οποίους συνδεόταν αγαπητικά, κι επειδή δεν είχε αγαπήσει παρά μόνο τον άνδρα της, είναι τυφλή σε οτιδήποτε άλλο γύρω της, υπάρχει μονάχα ένα κενό, τίποτα.

Και μόνο όταν σταδιακά αποκτά επίγνωση, μέσα από τη μικρή αγάπη που είχε στη ζωή της και μέσα από τη σχέση με τη μοναδική της αγάπη, όσο μικρή κι αν ήταν, της σχέσης της με άλλα πρόσωπα και πράγματα που της ήταν αγαπητά, αρχίζει να βλέπει.

Αυτός δεν είναι κι ο τρόπος που ζούμε; Ζούμε μέσα στο φως και δεν βλέπουμε τίποτα παρά σκιές που διαβαίνουν ή το κενό· πόσες φορές ένας άνθρωπος περνά από τη ζωή μας χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος; Περνά απαρατήρητος, παρόλο που έχει μια ανάγκη, ή μια ομορφιά που λάμπει· αλλά επειδή δεν είχε σχέση με μας, η καρδιά μας δεν βρήκε κάτι για ν' ανταποκριθεί, κι εμείς είμαστε σε μια ερημιά, ακόμα κι όταν μας περιβάλλει πλούτος.

Αυτό φαίνεται και στον τρόπο που κοιτάμε, δεν βλέπουμε τίποτα, γιατί μόνο η αγάπη μας αποκαλύπτει τα πράγματα· και πάλι μπορούμε να βλέπουμε μ' ένα σκοτεινό και αμαρτωλό τρόπο· πόσο συχνά δίνουμε κακή ερμηνεία σ' αυτά που βλέπουμε; Αντί να τα δούμε όπως είναι, τα εξετάζουμε με γνώμονα την σκοτεινή ψυχή μας και τη διεστραμμένη εμπειρία μας. Πόσο συχνά παρερμηνεύουμε τις πράξεις και τα λόγια των ανθρώπων, γιατί τα βλέπουμε με ματιά που είναι ήδη σκοτεινή.

Όμως, τα λόγια του Κυρίου σήμερα μας καλούν να δείξουμε μια στάση εξαιρετικά προσεκτική ως προς τον τρόπο που κοιτάζουμε και βλέπουμε. Πρέπει να θυμόμαστε ότι αν δεν βλέπουμε τίποτα αυτό προέρχεται πολύ συχνά από την τυφλότητα μας, αν βλέπουμε κακό, αυτό οφείλεται στο σκοτάδι μέσα μας, αν νοιώθουμε μιάν αποστροφή απέναντι σε πράγματα, συμβαίνει συχνά λόγω του τρόπου που εστιάζουμε τη ζωή μας γύρω από τον εαυτό μας και δεν μπορούμε να δούμε με ηρεμία, με καθαρότητα καρδιάς. Γιατί τελικά, δεν βλέπουμε μόνο με τα μάτια μας που μεταφέρουν εντυπώσεις, βλέπουμε επίσης και με την καρδιά που μπορεί να δει τον Θεό μόνο όταν είναι καθαρή, κι όχι μόνο τον Θεό στην μυστηριακή Του ύπαρξη, αλλά τον Θεό μέσα από την χάρη και την ομορφιά και την ευλογία. Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος λέει ότι ο άνθρωπος που έχει καθαρή ματιά και καθαρή καρδιά δεν βλέπει πλέον το σκοτάδι στον κόσμο, γιατί αυτό το σκοτάδι αντικαταστάθηκε από την λάμψη της θείας Χάριτος που ενεργεί και αναπαύεται σ' όλα τα πράγματα, όσο σκοτεινά κι αν φαίνονται.

Ας πάρουμε τουλάχιστον αυτό το μάθημα από το Ευαγγέλιο. Ας φροντίζουμε να βλέπουμε με καθαρότητα, να ερμηνεύουμε με καθαρότητα καρδιάς και να

ενεργούμε με αγάπη μέσα μας, και τότε θα είμαστε ικανοί να διακρίνουμε ελεύθερα την διαύγεια και την λαμπρότητα του κόσμου, και να την αγαπήσουμε, να την υπηρετήσουμε, και να βρισκόμαστε στον τόπο που μας παραχώρησε ο Κύριος, ευλογώντας στο όνομα Του, πιστεύοντας, ελπίζοντας, δίχως ποτέ να σταματήσουμε ν' αγαπάμε, ακόμα κι όταν αγάπη σημαίνει να θυσιάζουμε την ζωή μας, είτε τη ζωή του παλαιού Αδάμ που πρέπει να πεθάνει για να ζήσει ο νέος Αδάμ, ή διαφορετικά, τη ζωή του Νέου Αδάμ που δίνει τη ζωή του για να μπορέσει ο κόσμος και οι άλλοι άνθρωποι να ζήσουν. Αμήν.

πηγή: **www.agiazoni.gr**

<https://bit.ly/3NHCyU2>